

Pihkassa paikallisuuteen -podcastin tekstiversio

Anna Kulmakorpi: Tervetuloa kuuntelemaan Pihkassa paikallisuuteen -podcastia. Minun nimeni on Anna Kulmakorpi ja olen Pirkan Helmi ry:stä. Seurassani on Johanna Henttinen Linnaseutu ry:stä. Olemme täällä tunnelmoimassa vanhan ajan tunnelmissa Hauholla, kerrotko Johanna tarkemmin missä?

Johanna Henttinen: Eli olemme nyt tosiaan Hauhon pitäjässä Kotkon ulkomuseoalueella ja istumme Halpparin talon isännän kamarissa. Talo on vanha, Aitoon Kaukkalasta tänne siirretty rakennus 1700-luvun loppupuolelta.

AK: Täällä linnut laulavat ja vanhat esineet vievät meitä paikalliskulttuuriteemaan. Pihkassa paikallisuuteen -podcastin teemana on puhua paikallisuudesta, paikalliskulttuurista nimenomaan yhdistysten näkökulmasta. Eli miten paikalliskulttuuria voidaan hyödyntää, ehkä vähän pienimuotoisemmin kuin sitä usein ajatellaan. Tervetuloa mukaan!

Lähdetään ensinnäkin siitä, että mikä ylipäättänsä on paikalliskulttuuria - mikä kaikki on paikalliskulttuuria. Mitä sanoo siihen Johanna Henttinen?

JH: Oikeastaan helppo ja lyhyt vastaus siihen on, että kaikki mikä näkyy ja kuuluu ympärillä. Oikeastaan ne kaksi sanaa kertovat sen, eli mitä paikallisesti on nähtävissä siitä, mitä ympäristö, elämä on ollut ja miten ihmiset ovat eläneet. Mikä on muuttunut tai alun perin sinne syntynyt. Ehkä sen ympärille muodostuu sitten paikalliskulttuuri, joka määrittelee paikan omaleimaisuuden ja identiteetin. Eli mistä paikka nimenomaan tunnetaan.

AK: Helposti ihmisille tulee paikalliskulttuurista puhuttaessa helposti mieleen ensimmäisenä esimerkiksi tällaiset paikallismuseot, millaisessa me nyt istumme tunnelmoimassa. Mutta sen ei tarvitse olla vain sitä, eikö niin?

JH: Museot, ja nimenomaan paikallis- ja kotiseutumuseot, ovat hyviä kertomaan siitä oman paikkakunnan eletystä elämästä esineiden, tarinoiden ja rakennusten kautta. Mutta oikeastaan voi ajatella niin, että sieltä historiasta se paikalliskulttuuri muodostuu. Koska se, mitä kullakin paikkakunnalla on ollut, määrittelee myös sen, millainen kyseinen paikkakunta on tänä päivänä. Joskin maisema ja ympäristö ja ihmiset muuttuvat matkan varrella. Paikalliskulttuuri ei ole yksiselitteinen käsite siitä mielessä, että se pysyisi aina samana, vaan muuttuu ihmisten ja vuosikymmenten mukana.

AK: Niin, siinä on siis tämä aikajänne, ja aikakäsite on myös aika oleellinen, kun mietitään, mitä paikalliskulttuuri voi olla. Joko se on sellaisia asioita, joita on ollut 100 tai 200 vuotta sitten tai jossain esihistoriallisella ajalla. Tai sitten esimerkiksi, mitä on tapahtunut 70-, 60-, tai 50-luvulla tai sen jälkeen.

JH: Koko ajan luodaan lisää uutta paikalliskulttuuria. Ehkä se valttikortti on poimia nykypäivän toimintaan historiasta sellaiset asiat, joista on jo luontaisesti olemassa resursseja ja vahvuuksia. Yksi hyvä esimerkki, mitä paikalliskulttuuri paljon pitää sisällään, on kalenterin mukaiset toimet.

Siis kullakin paikkakunnalla eri vuodenaikoina. Ja omat tavat kylään tai pitäjään liittyen ja ne perinteet, jotka elävät edelleen ainakin osan ihmisten elämässä vielä tänäkin päivänä.

AK: Esimerkiksi Pohjanmaalla on poltettu pääsiäiskokkoja. Vaikka jonkun verran tapa on rantautunut tänne meillekin, leimallista se on kuitenkin sille alueelle. Jos jollain kylällä haluttaisiin alkaa asiaan paneutumaan ja hyödyntämään paikalliskulttuuria, vaikka kylän markkinoinnissa, minkälaisia asioita voisi alkaa kaivella historiasta, lähempää ja kauempaa?

JH: Hyvinkin monipuolisia asioita loppupeleissä. Hyvä lähtökohta on se, mistä kukin ihminen sen oman paikkakuntansa tuntee ja tunnistaa. Tai mistä paikkakunnan toivottaisiin olevan tunnettu, oli se sitten vanhat ammatit, taide, musiikki tai mitä vaan. Onko ne tietyt perinteet tai tavat toimia se juju? Tavallaan pitäisi nähdä metsä puilta, että mikä siihen otetaan kärjeksi. Tai onko joku teema, johon aletaan koota paikallista tietoa. Muutaman viikon päässä tulossa juhannus, niin voi ottaa sen otsikoksi ja miettiä siihen liittyviä paikallisia perinteitä. Vaikkapa liittyen ruokaan, kokoontumisiin, tansseihin tai kokkoihin. Tai muihin rituaaleihin, jotka saattavat olla hyvin omaleimaisia omalle kylälle tai paikalle, mutta ei olla ajateltu siitä näkökulmasta, koska ei välttämättä tiedetä, että muualla ei näin tehdäkään.

AK: Jos mennään tarkemmin vielä siihen, että on paljon asioita mistä paikalliskulttuuria voi ammentaa. Omaleimaisia asioita tietyllä alueella voivat olla muun muassa käsityöt, vaatetus, pukeutuminen, kieli ja identiteetti. Murteet ja sanonnathan ovat ehtymätön aarreaitta. Hyvinkin pienellä alueella saattaa olla ihan omia tapoja puhua, omia sanoja ja niin edelleen. Siinä on paljon, mistä saa jutun juurta aikaiseksi. Uskonto ja uskomukset, tarinat... Tarinat ovat tietysti aika merkittävässä roolissa paikalliskulttuurissa tai ylipäätensä missään viestinnästä tai markkinoinnissa. Tarinat on se juttu! Minkälaista kaikkennäköisistä asioista tarinoita voi ruveta rakentamaan? Voi olla iso juttu, mutta ei tarvitse olla.

JH: Joka kylässä tai pitäjässä meillä melkein on jonkun sorttinen museo ja kaikissa esiintyy lähestulkoon samantyyppiset työkalut, esineet tai välineet, jos puhutaan vaikka talonpoikaisesta elämästä. Mutta nimenomaan tarinalla luodaan omaleimaisuus ja paikallinen tuntu kyseessä olevaan esiteltävään esineeseen. Eli missä ja koska on käytetty, kuka on käyttänyt, ja millä tavalla hän liittyy sen paikan historiaan. Tarina tuo esineen paljon lähemmäksi: se ei ole vain yksi esine siellä hyllyllä, vaan katselija pystyy ihan eri tavalla ajattelemaan tilanteen ja tutustumaan kokonaisuuteen kertomuksen kautta.

AK: Tarinoista voidaan puhua vielä myöhemmin lisääkin, mutta se on varmasti yksi oleellisimmista asioista paikalliskulttuurin hyödyntämisessä käytännön tasolla. Sitten on vielä musiikki ja taide, alueen omat talot, historialliset henkilöt tai merkittävät, tunnetut persoonat ja kuten todettua, ne totutut tavat toimia.

Jos puhutaan seuraavaksi yhdistysten näkökulmasta ja paikalliskulttuurista. Siitä, miten yhdistykset voivat ottaa paikalliskulttuurista elementtejä omaan toimintaansa ja tehdä kaikkennäköistä mielenkiintoista uutta toimintaa sen pohjalta. Kuka tekee paikalliskulttuuria?

JH: Kyllä sitä tekevät ihmiset itse. Jos puhutaan nimenomaan yhdistyksistä, niin keskeisimpiä paikalliskulttuurin parissa toimivia yhdistyksiä ovat kylä- ja kotiseutuyhdistykset, erilaiset perinne- ja kulttuurijärjestöt, jotka paikallisesti toimivat. Puhuttaessa, kuka tekee paikalliskulttuuria, niin

näkökulmana voisi ehkä ennemminkin olla, kuka hyödyntää ja tekee siitä näkyvää. Niitä keinoja tehdä sitä on esimerkiksi erilaiset julkaisut, kylän ja pitäjän historiikit. Eli kirjat ovat yksi tapa tuoda paikalliskulttuuria esiin, mutta vieläkin monipuolisempi ovat tapahtumat ja tilaisuudet. Eli se, miten niissä hyödynnetään paikallista identiteettiä tai paikallista omaleimaisuutta. Vaihtoehtoja on paljon, ja sieltä on hyvä osata poimia keskeisimmät jutut. Sellaiset, mitkä myös toisia ihmisiä kiinnostaa, siten saadaan heillekin omaa paikkakunta tutuksi.

AK: Olisiko jotain hyvää esimerkkiä kertoa tapahtumasta, joka liittyy johonkin oman paikkakunnan ominaispiirteeseen?

JH: Hauhollahan on rikas paikalliskulttuuri ja historia. Täällä on vanhaa asutusta ollut ylipäätään jo iät ja ajat ja pari kesää sitten järjestettiin kulkuetapahtuma, joka perustui rautakauteen ja viikinkiaikaan. Lähellä kirkonkylää sijaitsee vanha kartano, jonka tiluksilla on vanha kuppikivi. Sen ympärille luotiin tapahtuma, johon kutsuttiin ihmisiä kulkemaan meidän järjestäjien kanssa ajan henkeen pukeutuneena kuppikivelle. Paikan päällä oli myös ajan henkeen sopivaa pientä purtavaa, kuultiin loitsuja ja niin edelleen. Tapahtumassa hyödynnettiin paitsi paikka, myös ihmiset ja yleinen historiatieto rautakaudesta ja viikinkiajasta ja tuotiin ne sellaisenaan esille autenttisesti ympäristössä. Sellaisena, kuin se on saattanut joskus ollakin.

AK: Tähän liittyen tuli mieleen esimerkki Saksan opintomatkalta. Yhdessä kylässä oli joitain vuosia sitten löydetty pätkä vanhaa roomalaista maanalaista vesijohtoa eli akveduktia. Siitä oli ensinnäkin tehty matkailukohde sinne kylälle ja lisäksi sitä todella hyvin hyödynnettiin kylän markkinoinnissa. Vaikka itse vesijohto ei siellä maastossa ollut mikään ihan ihmeellinen juttu, mutta kun siihen liitettiin tarinat ja siitä tehtiin SE juttu. Ei tarvitse olla kovin ihmeellinenkään asia, että siitä pystyy ammentamaan.

JH: Kylissä on onneksi säilynyt paljon yhteisiä tiloja kuten seurantalot kylätalot. Talo sinällään kertoo omaa elämäänsä omalla tavallaan, ja kun siihen tuodaan myös ympäristön tarinaa, niin se herättää kiinnostusta retkeilijöissä tai ryhmissä, jotka tulevat taloon tutustumaan. Jos on vaikka talo pihassa tietynlainen puu, joka liittyy tietynlaiseen menneisyyden hetkeen tai polku, jota on kuljettu. Tai mitä talossa on tapahtunut, missä käytössä se on ollut ennen. Luodaan paikalle elämää tarinoiden kautta.

AK: Tästä saadaankin hyvä aasinsilta uusien asukkaiden kotouttamiseen, jos näin haluaa sanoa. Eli kun uusia ihmisiä muuttaa johonkin kylälle tai alueelle, he ottavan sen alueen nopeammin omakseen, kun he tuntevat paremmin alueen historiaa, paikkojen merkityksiä ja nimiä. Ihmiset voivat kotiutua siten nopeammin. Monella kylällä on järjestetty vanhojen valokuvien iltoja tai näyttelyitä. Kun kuviin liitetään tarina eli kerrotaan, mistä se kuva on ja mitä siinä tapahtuu ja kuvan kautta tuodaan alueen vanhaa elämää esille, niin sehän avaa ihan eri tavalla paikoille ja nimille merkityksiä.

JH: Nimenomaan merkitys itselle joko juurista tai siitä asuinseudusta tällä hetkellä. Se, että pitää kokea omakohtaisesti, on ehkä se juju tässä paikalliskulttuurin ammentamisessa ja hyödyntämisessä.

AK: Niin, tuttuus ja se, että pystyy yhdistämään asioita. Tosiaan muutama vuosi sitten Taivalkunnassa innostuttiin keräämään alueen valokuvia. Sitten pidettiin loppujen lopuksi kaksikin

tilaisuutta, koska ne, jotka eivät ensimmäiseen päässeet, toivoivat uusintaa. Tehtiin myös julkaisu valokuvista. Ensimmäinen ilta oli täynnä, siellä oli monen ikäistä ihmistä kuuntelemassa ja kyselemässä. Paikalla oli myös ihmisiä, jotka osasivat kertoa niistä kuvista ja siirtää tietoa eteenpäin. Se on varmasti yksi hyvä tapa hyödyntää paikalliskulttuuria.

JH: Ja sitten ihan arkiset asiat - aika usein sorrutaan siihen, että sen historiaan liitetyn asian pitäisi olla uutiskynnyksen ylittävä. Mutta kun ajattelee, mikä meitä tavallisia ihmisiä kiinnostaa niin se, miten on entisaikaan ihan tavallisessa arjessa eletty. Koska sekin on niin paljon erilaisempaa kuin mitä tänä päivänä. Pienet asiat, mistä arki on koostunut. Ja ehkä siksi voi olla helpoimmin ymmärrettävää kalenterin mukainen asioiden esiintuominen. Eli siitä arjesta, joka on liittynyt tiettyjen vuodenaikojen ja juhlien väliin, saa sopivat raamit. Voidaan ehkä teemoittain miettiä, mitä on liittynyt kevääseen, kun lumet alkavat sulaa ja lähdetään pelloille. Mitä uskomuksia ja tarinoita on siihen liittyen, miten on pitänyt alkaa varautua kesäksi, tai jo talveksi. Ihmisten keskinäinen ilonpito siellä välissä ja erilaiset paikat, joihin on kokoonnuttu kesäaikaan tietyillä alueilla tai porukalla. Tai miten juhannusta on vietetty. Sitten kun lähdetään syksyyn päin, niin alkaa olemaan kekrijuhlat. Meilläkin ehkä viime vuosien suosituimpia tapahtumaa täällä Hämeessä ovat olleet vanhanajan joulutapahtumat. Eli on otettu jonkun paikkakunnan kotiseutumuseona toimiva rakennus, joka esittelee entisajan elämää siinä asussaan, ikään kuin viimeinen asukas on ovesta lähtenyt ulos. Siihen paikalliseen rakennukseen luodaan vanhanajan joulu ja tuodaan sinne paikallisia perinteitä, miten juhlaa on siellä paikkakunnalla vietetty. Tunnelma on kyllä ihan huikea ja välittyy sitä kautta kaikista parhaiten, kun ihmiset pääsevät itse kokemaan.

AK: Kun puhuttiin keväälle pelloille lähdöstä, niin on pakko tietysti mainita Ritvalan helkajuhla Suomen vanhimpana toistuvana tällaisena tapahtumana, jossa kylän neidot kulkueena kulkevat ja laulavat helkavirsiä ja sitten siunataan pellot. Tällaisia vastaavia on varmasti Suomi pullollaan: pitkiä perinteitä ja eri kylien tapoja.

AK: Tässä on aikaisemminkin todettu, että tarinallistaminen ja tarinat ovat tärkeässä roolissa paikalliskulttuurin hyödyntämisessä. Millainen on sinun mielestäsi hyvä tarina?

JH: Hyvä tarina on sellainen, joka pääsääntöisesti pysyttelee faktoissa värittäen sopivasti mutta turvallisesti sitä elettyä elämää. Eli uskottavuus on yksi asia, mikä siinä pitää säilyttää ja tietysti sellainen korrektaus siinä mielessä, että kunnioitetaan vanhoja asioita niiden ansaitsemalla tavalla. Eli tarinoilla ei ole tarkoitus revitellä liikaa tai tuoda niitä väärästä näkökulmasta esille, vaikka ne herkkuisimmat yksityiskohdat ehkä olisivatkin kaikista kiinnostavampia yleisön näkökulmasta. Tarina on kuitenkin kaikessa merkityksellisyyden edistämässä oikeanlaisen tiedon esiintuontia. Enkä tarkoita virallista kirjatietoa tai vastaavaa, vaan toki muistelmat ovat suuri taustavoima tarinoiden kokoamisessa. Ihmiset muistavat asiat eri tavalla, niin siitähän se totuus jollakin tavalla muodostuu. Mutta jos lähdetään keksimään asioita turhan päiten, niin se usein myös näkyy. Eli "yksinkertaisuus on kaunista" on ehkä sellainen hyvä ohjenuora.

AK: Kyllä, tarinoiden ei tarvitse olla mitään hirveän pitkiä eikä välttämättä kovin yksityiskohtaisia, mutta että ne olisivat uskottavia. Saa vähän maalata mutta kunnioittaa alkuperäistä tarinaa ja hyvällä maulla tehdä.

JH: Erityisesti kun se liittyy johonkin paikkaan, henkilöön tai esineeseen. Sitten on erikseen legendat ja kummitustarinat, jotka muodostuvat sitten ihmisten mielikuvituksen tuotteena. Joskin osaltaan nekin taatusti pitävät paikkansa, mihin on myös ihan hauska uskoa.

AK: Siellä voi olla taustalla traagisiakin tarinoita, eli kaikki tarinat ei välttämättä ole hauskoja ja kivoja. Mutta se ei estä, etteikö niitäkin voisi käyttää, kunhan ne ovat sopivassa yhteydessä ja kunnioituksella tehtyjä ja käytettyjä. Kummitustarinat ja vastaavat niin aivan alihyödynnetty resurssi! Niitä löytyy varmasti monesta paikasta liittyen taloihin, henkilöihin ja ilmiöihin. Kaikki muistavat esimerkiksi Ruokolahden leijonan ikuisesti.

No jos ajatellaan, että löytyy innokkaita tarinoitsijoita, jotka joko keräävät tarinoita talteen tai kaivelevat vanhoista tietolähteistä faktat ja kehittelevät tarinat sitten niiden ympärille, niin miten tai missä näitä pieniä tarinoita voi hyödyntää?

JH: Jos lähdetään vaikka jotain tapahtumaa suunnittelemaan, niin sille voi luoda oman tarinan. Eli mikä teema sitten onkaan, voi kerätä siihen teemaan liittyviä paikassa tapahtuneita asioita ja muodostaa siitä sitten tekemistä, esittelemistä, puheenvuoroja, tarjottavaa tai mitä ikinä. Tavallaan se tarina kuitenkin on eletyn elämän merkki ja kertoo kotoisammin siitä, mitä paikalliskulttuuri pitää sisällään kuin sellainen virallinen tai liian yleispätevä tieto. Tarina oikeastaan sanakin kertoo, että se on kerrottua ja minun mielestäni se myös sitä paikallista.

AK: Eli tapahtumissa voi hyödyntää ja viestinnässä toki. Markkinoinnissa kotisivuja voi elävöittää tarinoilla, jos tehdään jotain julkaisuja niin ehdottomasti niissä voi käyttää. Ja tarinathan harvoin vanhenevat eli niitä voi käyttää myös moneen kertaan. Nykyään, kun meillä on kaiken maailman digijutut ja hilavitkuttimet, niin meillä on myös uusia keinoja käyttää tarinoita ja hyödyntää niitä. Esimerkiksi mobiilireittejä eri alueille tehtäessä on QR-koodien taakse piilotettu tarinaa ja juttuja, ja hyödynnetty sillä tavalla. Tuleeko mieleen muita uusia keinoja?

JH: No esimerkiksi rastiradat ovat hyviä. Niitä pystyy pienelläkin alueella maantieteellisesti järjestämään eli jos vaikka ajatellaan lapsia erilaisten tapahtumien osallistujina, niin pystytään pieniä ratoja rakentamaan, vaikka joillekin piha-alueelle, jossa on sitten erilaisia tehtäviä. On se sitten puhelimella jonkunlainen mobiilipeli, kyselytyyppinen juttu tai QR-koodi tai mitä ikinä, niin lapset pääsevät käyttämään heille tuttua kapistusta tutustuakseen entisajan elämään ja perinteisiin ja myöskin tämän päivän paikalliskulttuuriin. Liittyy se sitten vaikka luontoon, niin pystytään koululaisille ja päiväkotiryhmille ihan eri tavalla tuomaan luontoa esiin siellä fyysisesti paikan päällä, kun päästään käyttämään digitaalisuutta hyödyksi tai taustalla. Toki sitten erilaisten paikkojen elävöittäminen äänin, vaikkapa jossain tapahtumassa tuodaan esiin vanhoja ääninauhoja tai kuunnellaan yhdessä esimerkiksi vanhoja haastatteluita tai hetkiä jostain paikallisesta tilaisuudesta. Tai sitten ihan vaikka jonkun tietyn lajistoon liittyminen paikkaan, on se sitten vaikka lintujen ääniä tai vastaavia. Äänit tuovat tunnelmaa ihan eri tavalla kuin jo olisi hiljaista. Joskin meillä maaseudulla se valttikortti on rauhallisuus ja hiljaisuus, niin ehkä myös sitä voi hyödyntää.

AK: Voi myös hyödyntää niin sanottuja moniaistisia tiloja. Eli rakennetaan vaikka tuoksuja hyödyntäen. Jouluihin liittyy paljon tuoksuja, samoin kesään. Sitten on juuri se äänimaailma: lintujen laulut, junien äänet laivan pillin vihellykset, mitä ikinä. Esineiden myötä saadaan myös

tuntoaisti mukaan ja tietysti näköaisti, jos vaan löytyy vanhoja valokuvia tai muuta materiaalia. Tai sitten lavastettua vanhaa. Eli kaikkennäköistä voi käyttää.

Videot ovat tietysti sitten yksi tosi kätevä keino. Nykyään meillä kaikilla alkaa olla puhelimet ja muu tekniikka, jolla pystyy tekemään yllättävän laadukasta videota ilman, että on erillisiä mikrofoneja tai muuta. Videoiden teko on selvästi lisääntynyt ja niitä voi hyödyntää myös tässä paikalliskulttuuriasiassa.

JH: Ja erityisesti tallentaa tämän päivän paikalliskulttuuria sinne tulevaisuuteen. Välillä olemme miettineet, miltä näyttää vaikka kotiseutumuseo viidenkymmenen vuoden päästä - onko siellä meidän tämänhetkiset, meille tutut, arkiset esineet esillä? Tuskin nyt ihan näin rajusti muuttuu, jos verrataan, mitä on tapahtunut viimeisen 50 vuoden aikana. Tässä välissä on tapahtunut varmaan suurin heilahdus ikinä eteenpäin juuri teknologian ja digitaalisuuden myötä.

AK: Paikalliskulttuurihan ei ole mikään vakiintunut asia, vaan se elää koko ajan. Koko ajan luodaan paikalliskulttuuria, niin minkälaista on paikalliskulttuuri, kun me katsomme sitä vaikka kahdenkymmenen vuoden päästä?

JH: Niin, sehän olisi kiva tietää, koska paikalliskulttuuri elää ihmisten mukana. Minä toisaalta lämpimästi toivon, että ne vanhat perinteet ja elämänmeno myöskin säilyvät uusille sukupolville ja heidän tietoisuutensa. Ja että he pystyvät hyödyntämään sitä ja pitämään omaleimaisuuden osaltaan elossa. Mutta uudistuakin pitää. Eli kuten äsken oli jo puhetta, paikalliskulttuuri uudistuu jatkuvasti ja tulee lisää paikalliskulttuuria. Se kun yhdistetään sopivasti historiaan, on kyllä suuri vahvuus.

AK: Historia on tietysti merkittävässä roolissa paikalliskulttuurissa, mutta siinä voi olla paljon muutakin. Myös nykypäivän asioita, mutta niitä täytyy vain oppia tunnistamaan, eli mitkä on niitä meille ja meidän alueelle omaleimaisia asioita, joita voidaan sitten hyödyntää, nostaa, korostaa, viedä eteenpäin ja kehittää. Ja mistä sitten tulee sitä paikalliskulttuuria.

Tässä oli tämänkertainen Pihkassa paikallisuuteen -podcast. Minun nimeni on Anna Kulmakorpi ja seurassani oli Johanna Henttinen. Kiitos tästä -

JH: Kiitos kiitos!

AK: Ja näihin kuviin ja tunnelmiin!

Tämän podcastin on leikannut Tero Hannula. Podcast on toteutettu Leader Pirkan Helmen Uutta virtaa paikallistoimintaan -hankkeessa. Hanketta rahoitetaan Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahastosta.